ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ SIMON BOUBÉE

ΜΙΑ ΚΗΛΙΔΑ ΜΕΛΑΝΗΣ

ΧΤΩ χρόνια εἶχα νὰ δῶ τὸν παλιό μου φίλο καὶ συμμαθητὴ Ζώρζ Μπρεβάλ, ὅταν τὸν συνάντησα ἔξαφνα στο Λάσος τῆς Βουλώνης, στὴ λεωφόρο τῶν Ἀχαικῶν. Σμίξαμε ἐγκάρδια τὰ χέρια μας κι' ἀρχίσαμε νὰ μιλᾶμε μὲ νοσταλγία γιὰ τὰ περασμένα, ὅταν ἔξαφνα μιὰ μικρὴ Ἰταλίδα ζητιάνα, ποὺ κρατοῦσε μιὰ ξεχαρβαλωμένη φυσαρμόνικα, μᾶς ἐπλησίασε γιὰ νὰ μᾶς ζητήση ἐλεημοσύνη.

— Πήγαινε στὸ διάβολο! τῆς εἶπε ὁ Ζώρζ μὲ μιὰ κτηνωδία ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση.

— Ἀγαπητέ μου Ζώρζ, τοῦ εἶπα, ἐνῶ ἡ νέα ἀπομακρυνόταν συγχισμένη, ἄλλοτε ἤσουν λιγότερο σκληρὸς πρὸς τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶχες πιὸ τρυφερὴ καρδιά...

Εἶχα ζήσει λιγότερο τότε, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ζώρζ μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο... Τώρα ὅμως ξέρω πὼς ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πάλη... Ξέρω ἀκόμα πὼς ἡ καλοσύνη εἶνε μιὰ ἀδυναμία καὶ ξέρω ἐπίσης ἐκ πείρας πὼς ἡ καλοσύνη φέρει τὴν... ἀτυχία!...

— Διάβολε! εἶπα ξαφνιασμένος.

— Ναί, ναί... κι' ἂν θέλης νὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ σχετικὴ ἱστορία ποὺ συνέβη σὲ μένα τὸν ἴδιο... Πρὸ δέκα χρόνων, ὅπως ξέρεις, ἄρχιζα τὶς σπουδές μου στὰ νομικὰ καὶ κατοικοῦσα στὴν ὁδὸ Ρακίνα... Ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, ποὺ χιόνιζε τρομερά, ἐγύριζα σπίτι μου συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ γείτονά μου Ἀνδρέα Φιλσάκ... Ἔξαφνα εἶδα ξαπλωμένη στὸ πεζοδρόμιο, μπροστὰ στὴν πόρτα μου, μιὰ μικρὴ Ἰταλίδα, σὰν κι' αὐτὴν ποὺ συναντήσαμε πρὸ ὀλίγου... Καθώς κοιμόταν ἔτσι ἀπάνω στὸ χιόνι, ὑπῆρχε φόβος νὰ πεθάνη... Μόλις τὴν ἐξυπνήσαμε, ἄρχισε νὰ θρηνῆ καὶ νὰ μᾶς λέη ὅτι δὲν τολμοῦσε νὰ γυρίση στὸν ἀφεντικό της, γιατὶ θὰ τὴν ἔσπαζε στὸ ξύλο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ ἐλεημοσύνες τὰ δέκα φράγκα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ πηγαίνη κάθε βράδυ... Ψάξαμε νὰ ἰδοῦμε γύρω μας κανένα ἀστυφύλακα, μὰ δὲν ὑπῆρχε κανείς. Ἄρχισα τότε νὰ σκέπτωμαι νὰ τὴν φιλοξενήσω στὸ σπίτι μου...

— Μὴν τὸ κάνης αὐτό, μοῦ εἶπε ὁ σύντροφός μου, γιατὶ δὲν ξέρεις τί κέρδος λόγου εἶνε αὐτὴ ἡ μικρή...

— Μὰ ἐγὼ δὲν τοῦ ἔδωσα προσοχὴ καὶ ἀνέβασα τὴ μικρὴ στὸ σπίτι μου... Τὴν ἔβαλα νὰ ζεσταθῆ κοντὰ στὴ φωτιά, τῆς ἔδωσα νὰ πιῆ ζεστὸ τσάι, ρῶμι καὶ μπισκότα, τῆς παρεχώρησα τὸ κρεββάτι μου, κι' ἐγὼ πῆγα νὰ κοιμηθῶ στὸν καναπέ μου, στὸν ἀντιθάλαμο...

— Ἔκανες πολὺ καλά, Ζώρζ, τοῦ εἶπα ἐγώ.

— Μὰ περίμενε, λοιπόν... Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησα, ἡ μικροῦλα εἶχε ντυθῆ κιόλας... Τῆς ἔδωσα δέκα φράγκα καὶ, ἀφοῦ μ' εὐχαρίστησε, ἔφυγε... Μετὰ τὴν ἀναχώρησί της ὅμως εἶδα πὼς τὸ δωμάτιό μου ἦταν ἄνω-κάτω... Εἶχε ψάξει ὅλα μου τὰ χαρτιὰ καὶ... ἄκου, ἀγαπητέ μου, μοῦ εἶχε κλέψει ἕνα... μαντῆλι...

— Ἕνα μαντῆλι;

— Ναί... Εἶνε βέβαια ἀστεῖο πρᾶγμα... μὰ αὐτὸ ἦταν ἕνα μαντῆλι κεντημένο ποὺ μοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ἡ θεία μου κ. ντὲ Κερμαντέκ, ἀπὸ τὸ Βάνν.

— Ἔ, καὶ τί σημασία εἶχε αὐτό;

— Μά, περίμενε, λοιπόν... Ἡ θεία μου ἦρθε, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, στὸ Παρίσι καί, ὅταν μ' ἐπεσκέφθηκε, ζήτησε νὰ δῆ τὸ δῶρο της... Ἐγὼ τὰ ἔχασα καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς ἀπαντήσω, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πιστέψη πὼς τὸ εἶχα χαρίσει σὲ καμμιὰ φιλενάδα μου... Ἔφυγε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ Παρίσι, καί, ὅταν ἐγύρισε στὸ Βάνν, μὲ ἀπεκλήρωσε, ἐνῶ πρῶτα μὲ εἶχε γενικό της κληρονόμο!...

— Φτωχὲ Μπρεβάλ!...

— Γελᾶς... Ἔ, ἀπὸ τότε ὅλα μοῦ πήγαιναν στραβά, σὰν ἡ Μοῖρα νὰ τὰ εἶχε βάλει μαζύ μου... Ἔγινα δικηγόρος, μὰ δὲν εἶχα ὑποθέσεις... Τοποθέτησα τὴ μικρή μου περιουσία σ' ἕνα τραπεζίτη, ὁ ὁποῖος ὕστερ' ἀπὸ λίγο χρεωκόπησε... καί, τὸ συμπλήρωμα τῆς δυστυχίας μου, εἶμαι τώρα ἐρωτευμένος...

Ἀφοῦ εἶσαι ἐρωτευμένος, τοῦ εἶπα ἐγώ, παντρέψου!...

— Ἀδύνατον...

Γιατί;... Μήπως ἀγαπᾶς καμμιὰ παντρεμμένη;

— Ὄχι, μὰ μιὰ νέα ἀπὸ μεγάλο σπίτι, μιὰ πριγκήπισσα...

— Διάβολε...

— Νά, θέλεις νὰ τὴν δῆς;... Κύτταξέ την μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἁμάξι ποὺ περνάει μπροστά μας, δίπλα στὸ γέφο μὲ τὶς ἄστρες φαβορίτες... Κάθε μέρα, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔρχεται ἐδῶ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς μὲ κοντάει ἀλλόκοτα...

— Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Ὄλγα Δραγομιρώφ...

— Πῶς;... Τὴν ξέρεις!...

— Ἀρκετά. Συνδέομαι πολὺ μὲ τὸν ἐκ μητρὸς παππού της, τὸν πάμπλουτο τραπεζίτη τῆς Νεαπόλεως Τζιρολάντι... Θέλεις νὰ σὲ συστήσω;

— Μπορεῖς;

— Τίποτε πιὸ εὔκολο... Ἔχω προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ Τζιρολάντι καὶ οἱ φίλοι του εἶνε φίλοι μου...

— Ὦ! ἀγαπητέ μου... κοντεύω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου... Μὰ τί τὸ ὄφελος, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε ἀδύνατος...

— Ποιός ξέρει τί γίνεται καμμιὰ φορά.... εἶπα ἐγὼ κι' ἀποχαρέτισα τὸ φίλο μου, δίνοντάς του ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα...

* * *

Ἡ Ὄλγα καὶ ὁ παπποῦς της κατοικοῦσαν σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρο τῆς ὁδοῦ Βοιωτίου. Ἐδέχοντο συχνὰ κι' ἔδιναν ἑορτὲς μοναδικὲς γιὰ τὸν πλοῦτο τους καὶ τὴ λαμπρότητά τους.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ σινιὸρ Τζιρολάντι ζητοῦσε νὰ παντρέψη τὴν ἐγγονή του, μὰ ἦταν ἐπίσης φανερὸ πὼς συναντοῦσε κάποιες δυσκολίες στὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του. Ὄχι βέβαια γιατὶ ἡ Ὄλγα εἶχε κακὴ φήμη. Ἀπεναντίας, ἦταν πολὺ ἐνάρετη καὶ εὐσπλαγχνικὴ νέα. Μὰ ἡ νεαρὰ Ρωσσίς ἦταν πολὺ ἐκκεντρική, ἐκκεντρικὴ μέχρι τρέλλας, καθὼς ἔλεγαν πολλοί...

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκκεντρικότητές της, τὶς πιὸ περίεργες, ἦταν νὰ παρουσιάζεται παντοῦ, ἀκόμα καὶ μὲ τοαλέττα ἑσπερίδος, κρατώντας στὸ χέρι της ἕνα μαντηλάκι κεντημένο, ὄχι καὶ τόσο περίεργο, ποὺ εἶχε ἀρχικὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά της. Ὅταν τὴν ἐρωτοῦσαν δὲ τί ἐσήμαινε αὐτό, αὐτὴ ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Σιωπή! Εἶνε ἕνα ἐνθύμιο!...

Ὅλες οἱ παρατηρήσεις γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της τὴν ἄφηναν ἀδιάφορη, κι' ὅταν ὁ παπποῦς της τῆς μιλοῦσε σχετικός, τοῦ ἄλλαζε τὴν κουβέντα. Πολλοὶ ἐπωφήσιοι μνηστῆρες τὴν περιστοίχιζαν, μὰ αὐτὴ δὲν ἔδειχνε τὴν προτίμησί της σὲ κανένα...

Τὰ πράγματα βρισκόντουσαν στὸ σημεῖο αὐτό, ὅταν τῆς παρουσίασαν τὸν Ζώρζ Μπρεβάλ σὲ μιὰ ἑσπερίδα στὸ μέγαρό της.

Ὁ Ζώρζ, ὅπως ξέρετε, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της. Ἐπέτυχε νὰ χορέψη μαζύ της ἕνα βάλς, μὰ τὸ χόρεψε πολὺ ἀδέξια, ἂν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους χορευτὰς τοῦ Παρισιοῦ.

— Ὑψηλοτάτη, εἶπε στὴν Ὄλγα, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε στὸ μπουφέ, μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἔχω δῆ ἤδη κάπου...

— Βέβαια, κύριε, τοῦ ἀπάντησε αὐτὴ ζωηρά. Ἔτσι μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα...

— Μὰ ποῦ, λοιπόν;

Ἡ νέα κόρη ἔρριξε τότε στὸ Ζώρζ ἕνα γλυκύτατο βλέμμα, καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Στὴν κάμαρά σας, κύριε!...

Ἕνα ρίγος συνεκλόνισε τὸ Ζώρζ ἐνῶ ἡ Ὄλγα, ποὺ εἶχε γίνει κόκκινη σὰν τὸ κεράσι, δείχνοντάς του τὸ μαντῆλι ποὺ κρατοῦσε, τὸν ἐρώτησε:

— Τὸ ξέρετε αὐτό;

— Τὸ μαντῆλι μου!... φώναξε ὁ Ζώρζ.

— Αὐτὸ ποὺ χάσατε, ἐπρόσθεσε ἡ πριγκήπισσα, ὅταν ἐφιλοξενήσατε μιὰ μικρὴ Ἰταλίδα ζητιάνα.

— Κι' αὐτὴ ἡ μικροῦλα ζητιάνα;

— Ἤμουν ἐγώ...

— Μὲ κοροϊδεύετε, βέβαια!

— Καθόλου... Ἀκοῦστε τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ δῆτε πὼς «δὲν σᾶς κοροϊδεύω. Ὁ πατέρας μου, ὁ πρίγκηψ Νικόλας Δραγομιρώφ, ἀναχάστηκε, κατόπιν διαφωνίας του μὲ τὸν Τσάρο, νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Ρωσσία καὶ νὰ καταφύγη στὴ Νεάπολι, ὅπου παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ Τραπεζίτου Τζιρολάντι. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο γεννήθηκα ἐγώ... Μά, μιὰ νύχτα, ἐνῶ παραθερίζαμε σὲ μιὰ

Μόλις ἐξύπνησε, ἄρχισε νὰ θρηνῆ καὶ νὰ μᾶς λέη...

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Στὴν Κρήτη, ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί καὶ δυθῆ λόγος νὰ τὸ βαφτίση κάποιος, ὁρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς βαπτίσεως καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καλεῖ τοὺς στενούς του συγγενεῖς καὶ τοὺς καλούς του φίλους ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ διασκεδάσουν μετὰ τὸ μυστήριο.

Ὁ κουμπάρος στὴν Κρήτη λέγεται «σύντεκνος».

Ὁ ἀναδεχτὸς «φιλιότσος».

Ἅμα βαφτισθῆ τὸ παιδί, τὸ παίρνει στὰ χέρια ὁ ἀνάδοχος καὶ μὲ πομπή, προηγουμένου τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ καντηλανάφτη, ποὺ ψάλλει : «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...», τραβοῦν γιὰ τὸ σπίτι, ὅπου ὁ νουνὸς παραδίδει τὸ παιδὶ στὴ μητέρα του καὶ μοιράζει «μαρτυρίκια» στοὺς παρευρισκομένους.

Ἔπειτα, μετὰ τὰ «τραταρίσματα», στρώνεται ἡ «τάβλα» (τραπέζι) κι' ἀρχίζει πλούσιο τὸ φαγοπότι : Σοῦπα, βραστό, ψητὸ καὶ διάφορα ἄλλα φαγιά.

Πρὶν ἀρχίση τὸ γλέντι, ὁ παπᾶς κι' ὁ καντηλανάφτης ψέλνουν διάφορα τροπάρια τῆς βαπτίσεως.

Ἔπειτα ψάλλεται ἀπὸ ὅλους ἕνας ὕμνος στὴν... κανάτα τοῦ κρασιοῦ, χωρὶς ρυθμὸ καὶ νόημα :

Σὰν σὲ βλέπω ἐκειὰ νὰ στέκης χρυσῆ μου κανατίτσα,
χάνω τὸ μυαλό μου καὶ τὸ νοῦ μεγάλη ἡ εὐμορφιά σου
καὶ θαυμαστὰ τὰ κάλλη σου.

Κατόπιν ἀρχίζουν τὰ κοινὰ τραγούδια, ὅπως τὸ ἑξῆς :

Ἀπὸ πέρα, ἀπ' τὰ Καλύβια,
τ' ἀκοῦς, Κουμπάρα μου γλυκειά,
ἐκεῖ ἀγαπῶ μιὰ κοπελιά,
Κουμπαροῦλα μου γλυκειά!...
Λέσει μου νὰ τὴν ἐπάρω
μὰ εἶν' τὰ ἔξοδα βαρειά,
Κουμπαροῦλα μου γλυκειά!...
Τρία γρόσια εἶν' τ' ἀλεῦρι,
τ' ἀκοῦς, Κουμπάρα μου, τ' ἀκοῦς ;
Καὶ τὸ κρέας εἶν' ἑφτά,
Κουμπαροῦλα μου γλυκειά!...
Θέλουμε καὶ θέμε, θέμε,
τ' ἀκοῦς, Κουμπάρα μου, τ' ἀκοῦς ;
Θέμε πηρούνια καὶ μαχαίρια,
θέμε κουτάλια καὶ σταμνιά,
τ' ἀκοῦς, Κουμπάρα μου γλυκειά;
Θέμε κι' ἕνα καντινιὸ
νὰ μᾶς κουβαλῆ νερό.
Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα κι' ὀχτώ,
τὸ τραγουδάκι μ' εἶπα
καὶ βάλε μου νὰ πιῶ!...

* * *

Τὸ τελευταῖο κρασὶ ποὺ πίνουν στὴ διασκέδασι τοῦ βαφτίσματος, εἶνε ἀπὸ τὸ ποτῆρι ποὺ ἔπιε ὁ παπᾶς.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα ἔθιμα τοῦ βαφτίσματος στὴν Κρήτη εἶνε κι' ὁ «κόμπος» τοῦ νουνοῦ. Δηλαδὴ κατὰ τὴ βάφτισι κρεμοῦν τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ νουνοῦ μ' ἕνα μακρὺ πανὶ λευκό. Ὅταν τελειώση δὲ ἡ βάφτισις, γιὰ νὰ λυθῆ ὁ κόμπος, πρέπει ὁ νουνὸς νὰ δωρήση κάτι, ἢ χρυσὸ σταυρό, ἢ φόρεμα ἢ κανένα φλωράκι στὸ νεοβάφτιστο.

βίλλα στὴ Σικελία, μ' ἔκλεψαν οἱ ἀτσίγγανοι καὶ μὲ πούλησαν σὲ σωματεμπόρους, οἱ ὁποῖοι ἐξμεταλλεύονταν τὰ παιδιά, βάζοντάς τα νὰ ζητιανεύουν... Ὁ ἀφέντης μου μ' ἔδερνε ἀλύπητα ὁσάκις γύριζα τὸ βράδυ χωρὶς χρήματα... Ἕνα βράδυ, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὸ κρῦο καὶ τὸ φόβο, ἀποκοιμήθηκα στὸ σκαλοπάτι τῆς πόρτας σας. Θὰ πέθαινα δὲ ἀσφαλῶς, ἂν δὲν μὲ φιλοξενούσατε σεῖς. Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ, ἀναλογιζομένη τὴν καλοσύνη σας... Γιὰ νὰ διασκεδάσω, μικροῦλα καθὼς ἤμουν, ἄρχισα νὰ ψάχνω τὰ χαρτιά σας... Ἦταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο σας κι' αὐτὸ τὸ μαντῆλι ποὺ μοῦ φάνηκε πολὺ χαριτωμένο μὲ τὰ κόκκινα κεντήματά του... Μά, καθὼς τὸ κύτταζα, ἀναποδογύρισα τὸ καλαμάρι σας καὶ μιὰ σταγόνα μελάνη λέρωσε τὸ μαντῆλι σας... Φαντάζεσθε τὴν ταραχή μου... Ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα καὶ, φοβισμένη, ἔκρυψα τὸ μαντῆλι μέσα στὴν τσέπη μου καὶ περίμενα νὰ ξημερώσῃ... Τὸ πρωί, ὅταν ἔφυγα, δὲν σᾶς εἶπα τίποτε... Ἐντωμεταξὺ ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου πέθαναν, ὁ ἕνας γιὰ πολιτικοὺς λόγους κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴ θλίψη της... Ὁ παππούς μου ὅμως ἔψαχνε παντοῦ γιὰ νὰ μὲ βρῆ καί, στὸ τέλος, κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη μου... Καταλαβαίνετε τώρα ;

— Ναί, μά...

— Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἀκόμη... Ἂν δὲν ὑπήρχατε σεῖς, ἐγὼ δὲν θὰ ἔζουσα... Ἐγὼ τὸ εἶπα ἤδη στὸν παππού μου, ὅτι δὲν θὰ παντρευτῶ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς... Ζητῆστε του, λοιπόν, τὸ χέρι μου...

— Ἐγώ... τὸ... χέρι σας ; τραύλισε σαστισμένος ὁ φίλος μου...

— Ναί... Μήπως μὲ βρίσκετε ἄσχημη ;... Ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι ;... Ἔ;... Ἡ προῖκα μου εἶνε ὀγδόντα ἑκατομμύρια καὶ σᾶς ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...

. . . . . .

Σήμερα ὁ Ζώρς Μπρεβάλ δὲν στέλνει πειά στὸ διάβολο τὶς μικρὲς ζητιάνες καὶ οὔτε ἀπασιόδοξος εἶνε...

SIMON BOUBÈE

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῆς νεκρᾶς :

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἐργολάβου κηδειῶν. — Πρέπει, κύριε, νὰ μπῆτε στὸ ἴδιο ἁμάξι μαζὺ μὲ τὴν μητέρα τῆς μακαρίτιδος σύζυγου σας... Ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσις τοῦ σύζυγου...

Ὁ σύζυγος. — Ἐγὼ ν' ἀνεβῶ στὸ ἴδιο ἁμάξι μὲ τὴν πεθερά μου;... Ἀστειεύεσθε, κύριε...

— Καθόλου !..... Σᾶς ἱκετεύω μάλιστα νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴν ὑπόδειξί μου... Ἔτσι ἀπαιτοῦν οἱ τύποι... Ἂν δὲν τὸ κάνετε αὐτὸ καὶ σᾶς δῆ ὁ προϊστάμενός μου, ἐγὼ θὰ βρῶ τὸ μπελᾶ μου ..

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ κάνω ὅ,τι θέλετε... Ἀλλοίμονο ὅμως !... Βάζοντάς με σήμερα στὸ ἴδιο ἁμάξι μὲ τὴν πεθερά μου, μοῦ καταστρέφετε τὴν μόνη... εὐχάριστη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου !...

* * *

Ὁ Ἰακὼβ καὶ ὁ Λευΐ ἔχουν, γιὰ λόγους... οἰκονομίας, τὴν ἴδια... φιλενάδα ! Τὴ συντηροῦν διὰ κοινῶν ἐξόδων καὶ ἡ ἐκλεκτή τους τοὺς μοιράζει τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητός της.

Μό, μιὰ μέρα, οἱ δυὸ φίλοι μαθαίνουν κατάπληκτοι ὅτι ἡ φίλη τους θὰ γεννήση σὲ λίγο. Πάντοτε ὅμως συνεπεῖς στὴ συμφωνία τους, ἀναλαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔξοδα τοῦ τοκετοῦ.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως, ὁ Λευΐ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται γιὰ ὑποθέσεις του στὸ Λονδῖνο, λαβαίνει τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Ἰακώβ :

«*Ἡ Σουζάννα ἐγέννησε δίδυμα. Τὸ... δικό μου παιδὶ ἐπέθανε κατὰ τὸν τοκετό!...*».

* * *

Στὴ Μασσαλία, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ἀποικιῶν, ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν γεμάτα. Ὁ Μάριος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις, κατώρθωσε νὰ βρῆ ἕνα κρεββάτι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, στὸ ἴδιο δωμάτιο ὅπου κοιμόταν κι' ἕνας μαῦρος.

— Νὰ μὲ ξυπνήσης νωρίς ! εἶπε στὸ γκαρσόνι καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖ, μόλις εἶδε τὸ μαῦρο, νομίζοντας πὼς κοιμᾶται, ἄρχισε νὰ τὸν κοροϊδεύῃ γιὰ τὸ χρῶμα του. Ἔξω φρενῶν ὁ μαῦρος, μόλις ὁ Μάριος ἀποκοιμήθηκε, πῆρε τὸ βερνίκι τῶν παπουτσιῶν καὶ τοῦ ἔβαψε κατάμαυρο τὸ πρόσωπο.

Τὸ πρωί, ὅταν τὸ γκαρσόνι χτύπησε τὴν πόρτα, ὁ Μάριος ξύπνησε, μά, βλέποντας τὸ κατάμαυρο πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, φώναξε :

— Βρὲ τὸ ἠλίθιο τὸ γκαρσόνι !... Ἀντὶ νὰ ξυπνήση ἐμένα, ξύπνησε τό... μαῦρο !...

* * *

Ὁ Μανασσῆς Μοσκελσὸν τὴν περασμένη βδομάδα εἶχε μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. Γυρίζοντας ἀπροόπτως στὸ σπίτι του, βρῆκε τὴ γυναίκα του, τὴν ὡραιοτάτη Ἐσθήρ, νὰ σιζητῆ τρυφερά, καθισμένη ἐπάνω στὸν καναπὲ τοῦ σαλονιοῦ, μαζὺ μὲ τὸν Ἰσαάκ, τὸν συνέταιρό του.

— Τί ἔκανες γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς τὴν τιμή σου ; τὸν ἐρώτησε ἕνας παλιός του φίλος. Χώρισες ἀπὸ τὸν Ἰσαάκ ;...

— Ἀδύνατον... Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ καταστήματός μας...

— Ἐδιώξες τὴν Ἐσθήρ ;

— Ἀδύνατον... Ὅλη ἡ ἀκίνητος περιουσία μου εἶνε γραμμένη στ' ὄνομά της...

— Τότε τί ἔκανες ;

— Ποίησα τόν... καναπέ !...

* * *

— Σᾶς βεβαιώνω, κύριε, λέει ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Νικαίας σ' ἕνα Ἀμερικανὸ πολυεκατομμυριοῦχο, ὅτι δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα δωμάτιο διαθέσιμο... Φανταισθῆτε ὅτι ὁ διάδοχος τῆς Μογγολίας κοιμᾶται μέσα σ' ἕνα λουτρό. Ἡ μεγάλη δούκισσα τῆς Ρωσσίας Βλαδίνα σ' ἕνα διάδρομο. Οἱ ταξειδιῶτες εἶνε τρεῖς σὲ κάθε δωμάτιο... Ἐγὼ ὁ ἴδιος κοιμᾶμαι ἀπάνω στὸ μπιλλιάρδο μαζὺ μὲ τὸν πορτιέρη κι' ἕνα στρατηγό... Ὅλα εἶνε γεμάτα... Ἀσφυκτικῶς γεμάτα... Δὲν μένει παρὰ ἡ κάμαρη τῆς κόρης μου.

— Τῆς κόρης σας ; τὸν διακόπτει ὁ Ἀμερικανός. Ὥραία ! Τὴν παντρεύομα !... Νὰ πᾶτε τὶς βαλίτσες μου στὴν κάμαρή της !...

* * *

Ἡ ἐθιμοτυπία.

Νύχτα καταγίδος. Ὁ ἄνεμος φυσάει μανιασμένος. Ἡ ἅμαξα τοῦ πύργου προχωρεῖ μέσα σ' ἀπ' τὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Τὰ ἄλογα τινάζονται σὲ κάθε ἀστραπὴ κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύουν νὰ παρασυρθοῦν μέσ' στὶς χαράδρες ποὺ χάσκουν ὁλόγυρα.

Ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου, δυνατότερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα, τραντάζει ἔξαφνα τὸ ἁμάξι καὶ ἁρπάζει τὸ καπέλλο τοῦ ἁμαξᾶ. Τότε ὁ γέρο-Βαπτιστὴς κατεβαίνει ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀνοίγει τὴν πορτίτσα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ λέει μὲ σεβασμὸ στὴν κυρία του, ἡ ὁποία βρίσκεται σωριασμένη σὲ μιὰ γωνιά, περίτρομη :

— Τί προτιμᾶ ἡ κυρία Μαρκησία ; Νὰ συγκρατήσω τὰ ἄλογά μου ἢ νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ καπέλλο μου μέσ' στὸ ρέμμα ;...